

erfaras genom landstingens till Kongl. Civil-departementet och hushållningssällskapens till Kongl. Kammarrätten ingifna räkenskaper.

På grund af hvad här blifvit anfördt, får jag föreslå:

det Riksdagen ville besluta, att, med förändring af Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1866, afgiften för minuthandel med och utskänkning af bränvin och andra brända eller destillerade starka drycker skall till Statsverket ingå, men på det sätt att den andel, som tillfallit städer, som i landsting deltaga, landtkommuner och hushållningssällskap minskas med en sjettedel årligen, så att efter sex år hela summan af Kronan uppbäres, men att landstingens andelar fortfarande till dem utgå, likasom en femtedel bevaras åt de städer, som icke i förening med landsbygd i landsting deltaga, samt att dessa medel till landstingen och städer af sistnämnda egenskap fördelas efter befolkningens andel i rundt tusental räknadt.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Johan Olsson
från Calmar län.

N:o 198.

Af Herr Åke Andersson: Om ändring i Konkurslagen af den 18 September 1862.

Vid sistlidne riksdag väcktes inom denna Kammare motion om indragning af Rättens ombudsman i konkurser. Denna motion blef af Lag-Utskottet, på de skäl som dess Utlåtande N:o 17 utvisar, lemnad utan afseende, hvilket ock af Kamrarne godkändes. Men detta oaktadt och med fästadt afseende på det allmänna missnöje som förspörjes öfver ombudsmännens befattning med konkursbo, så väl af borgenä-

rer som af de deruti utsedde gode män och sysslomän, hufvudsakligen med afseende på de förökade förvaltningskostnaderna som i följd deraf drabba konkursboet; känner jag mig manad att ytterligare väcka motion derom, helst som erfarenheten visat att ombudsmansbefattningen i de flesta fall endast medfört förökad kostnad för förvaltningen och så mycket mera då Domaren utser ombudsman efter godtycke på flera miles afstånd från borgenärernes och sysslomännens hemvist, ty ombudsmannen utsätter vanligen sammanträden hos honom sjelf eller i dess närhet; hvaraf följer, att arvodet måste beräknas så, att sysslomännen måste för de beräknade resorna vara ersatta. Således en dubbel kostnad för konkursboet men för ombudsmannen en dubbel vinst, alldenstund han utan afseende på omständigheterna eger att beräkna sin tredjedel af arvodet, ehuru man i många fall kan med skäl påstå, att han icke varit konkursboet till ringaste gagn, och när dertill kommer det förmynderskap som borgenärer och sysslomän, på sätt och vis, äro genom Rättens ombudsman underkastade, kan väl ingen förundra sig öfver, att ett sådant lagstadgande väcker missnöje bland folket.

Väl får jag medgifva, att Rättens ombudsman uti vidlyftiga konkurser och under vissa omständigheter kan vara boet till gagn, men att den frie medborgaren skall mot sin vilja påläggas en onödig kostnad för utfåendet af sin andel i hvilket konkursbo som helst, anser jag ingalunda vara med billighet och rättvisa öfverensstämmande. Jag vill därför blott vördsamt föreslå den förändring i Konkurslagen:

att vid sammanträde i konkurser för utseende af gode män, det må stå borgenärerne fritt att besluta, om de anse Rättens ombudsman vara för boets förvaltning behöflig, eller i motsatt fall öfverlemnna uppdraget ensamt åt gode män och sysslomän.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Åke Andersson.
